

CĂRȚI ROMANTICE

A woman with long, wavy red hair is the central figure. She is wearing a blue, long-sleeved, form-fitting dress. She is standing on a wooden pier or balcony, looking back over her shoulder towards the camera. Her right hand is raised to her chin. The background is a dramatic sunset or sunrise over a body of water, with mountains in the distance and a town visible on the shore. The sky is filled with colorful clouds in shades of orange, yellow, and blue. The overall mood is romantic and serene.

DRAGOSTEA
NU ARE REGULI

AMANDA
QUICK

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

AMANDA QUICK

Dragostea nu are reguli

Traducere din limba engleză

Lavinia Șerban

capitolul 1

Bărbatul mort purta o pijama de mătase. De partea din față a cămășii era prins un bilet, un e-mail listat, care conținea o singură propoziție: „Să ai o zi excelentă, în stilul Witherspoon Way“.

Grace Elland se aplecă deasupra cearșafurilor îmbibate cu sânge și se sforță să atingă pielea rece de pe gâtul lui Sprague Witherspoon. Ochiul lui albaștri, odinioară atât de irezistibili și de luminoși, erau deschiși. Priveau în gol spre tavanul dormitorului. Cu silueta robustă, chipul colțuros și o coamă de păr argintiu, bărbatul fusese întotdeauna o prezență impozantă. Acum însă, moartea îl făcea să pară insignifiant. Tot farmecul și charisma cu care obișnuia să hipnotizeze publicul la seminariile Witherspoon Way de pe tot cuprinsul țării dispăruseră.

Era sigură că murise în urmă cu câteva ore bune, dar i se părea că în ochii lui sticloși se păstrase, vag, urma unei întrebări acuzatoare. Fu copleșită de amintiri chinuitoare. Mai văzuse o dată expresia asta întrebătoare, pe când avea șaisprezece ani, în ochii unei femei moarte. „De ce nu ai ajuns la timp ca să mă salvezi?“

Își mută privirea de la ochii mortului... și zări pe nopțieră o sticlă de votcă încă nedesfăcută. Pentru o clipă chinuitoare, trecutul și prezentul se contopiră acolo, în acel dormitor. Auzi sunetul pașilor grei pe podeaua veche de lemn. Sentimentul de panică amenința să o sugrume. Nu se putea întâmpla așa ceva, nu din nou.

„E același vis vechi“, își zise în sinea ei. „Te afli în mijlocul unui coșmar, dar ești trează. Respiră. Concentrează-te, la naiba, și respiră!“ *Respiră.* Cuvintele acelea magice avură darul să o scoată din starea de șoc în care intrase din cauza panicii. Ecolul pașilor se pierdu undeva în trecut. Rece ca gheața, adrenalina îi invadează corpul

și o trezi brusc la realitate. Se afla în aceeași cameră cu un mort și, deși era sigură că pașii pe care îi auzise veniseră din coșmarurile ei, exista încă o mare probabilitate ca ucigașul să se afle undeva prin apropiere.

Înșfăcă obiectul cel mai apropiat pe care l-ar fi putut folosi ca armă – sticla de votcă – și porni spre ușă. Odată ajunsă acolo, se opri și ascultă cu atenție. Se părea că nu mai era nimeni în casa aceea mare. Poate că pașii pe care îi auzise fuseseră doar o iluzie auditivă, născută din amintirile îngrozitoare. Sau poate că nu. Oricum, lucrul cel mai inteligent pe care îl putea face era să iasă din casă și să sune la 911.

Ieși pe hol, încercând să facă foarte puțin zgomot. Casa era cufundată în întuneric. Peste tot se aflau plante în ghiveci – bambuși, palmieri și ferigi cu frunze de un verde crud. Sprague trăise cu convingerea fermă că plantele cu frunziș abundent nu doar îmbunătățeau calitatea aerului, dar sporeau și energia pozitivă din preajma lor.

Draperiile care acopereau ferestrele fuseseră trase în seara din ajun. În dimineața asta, nu mai fusese nimeni în viață ca să le deschidă la loc. Oricum, nu ar fi contat prea mult. Era iarnă și răsăritul venise cu un cer întunecat peste Seattle, iar acum stropii de ploaie băteau regulat în ferestre. În zile ca astea, cei mai mulți oameni își aprindeau câteva lumini prin casă.

Nu ieși nimeni de după vreo ușă ca să o atace. Coborî uriașa scară interioară, strângând foarte puternic gâtul sticlei de votcă. Când ajunse la parter, traversă în goană sufrageria imensă. Cunoștea bine parterul casei, pentru că Sprague Witherspoon organizase multe petreceri fastuoase acolo. Și întotdeauna îi invitase pe Grace și pe ceilalți angajați de la Witherspoon Way. Salonul imens fusese special mobilat și decorat pentru a servi acestor evenimente. Scaunele, canapelele și mesele erau așezate și grupate astfel încât să stimuleze conversațiile.

Pe pereți se aflau multe tablouri scumpe. Sprague Witherspoon chiar trăise viața despre care vorbea în seminariile sale și pe care le-o recomanda și altora, iar afacerea în domeniul dezvoltării personale îi adusese multe

satisfacții. Sprague era omul care vorbea numai despre gândire pozitivă și atitudine optimistă... Dar acum fuse-se omorât de cineva.

Ieși în grabă pe ușa din față și ajunsese în grădinile bine îngrijite. Nu se opri să-și tragă gluga pe cap. Până când ajunsese la mașina parcată în aleea circulară, avea deja părul și fața ude de ploaie.

Se așeză la volan, închise toate ușile, puse sticla de votcă pe podeaua mașinii și porni motorul. Conduse mașina afară prin porțile înalte de fier care păzeau vila din Queen Anne și ieși pe strada liniștită a cartierului rezidențial. După ce trecu de hotarele proprietății, opri mașina și se întinse să-și ia telefonul din geantă. Măinile îi tremurau atât de puternic, încât abia reuși să tasteze numărul de urgență al poliției. Când, în cele din urmă, fu pusă în legătură cu un operator, trebui să închidă ochii pentru a se concentra să povestească în detaliu evenimentele. *Respiră.*

- Sprague Witherspoon este mort. Se uită la porțile mari în timp ce rosti în grabă adresa. Cel puțin, așa cred, că e mort. Nu i-am găsit pulsul. Se pare că a fost împușcat. Este... mult sânge.

Și mai multe amintiri îi invadară mintea. Un bărbat al cărui chip se transformă într-o mască însângerată. Sânge picurând peste ea. Sânge peste tot.

- Mai este cineva în casă, doamnă? o întrebă operatorul pe un ton clar și imperios. Sunteți în pericol?

- Nu cred. Eu sunt afară acum. Acum câteva minute am venit să-l caut pe domnul Witherspoon, pentru că nu a apărut la birou de dimineață. Porțile erau larg deschise, iar ușa din față nu era încuiată. Alarma era dezactivată. Nu mi-am făcut nici o problemă din cauza asta pentru că am presupus că e pe-afară, prin grădină. Când nu l-am găsit afară, am intrat în casă. L-am strigat. Când n-a răspuns, mi-am făcut griji că poate a căzut sau s-a îmbolnăvit. Știți, el locuiește singur și... „Taci, Grace. Vorbești aiurea. Trebuie să te concentrezi. Poți să faci atacul de panică mai târziu.“

- Rămâneți afară, spuse operatorul. Echipajele sunt pe drum.

- Da, bine.

Grace închise telefonul și ascultă sirenele care se auzeau deja în depărtare.

De-abia când primul vehicul ce purta însemnele Departamentului de Poliție din Seattle se opri în fața mașinii ei, își aminti un lucru bine știut de toată lumea care urmărea serialele polițiste. Când venea vorba de suspecti, polițiștii cercetau foarte bine persoana care găsisse cadavrul. Iar intuiția îi șoptea că detectivii aveau să cerceteze și mai amănunțit un suspect care descoperise și în trecut cadavre. *Respiră*. Se uită în jos la sticla rămasă pe podeaua mașinii sale. Simți că îi îngheață sângele în vene. „Nu te panica! Mulți oameni beau votcă.”

Dar pe Sprague nu-l văzuse niciodată să bea altceva în afară de ceai verde și vin alb, foarte scump. Găsi un șervețel în geantă și îl folosi ca să ridice sticla. Deși, acum nu mai conta atât de mult. Probabil era plină de amprentele ei.

capitolul 2

- Presupun că noi trei ar trebui să respirăm oarecum ușurate pentru că avem alibiuri cât de cât bune, spuse Millicent Chartwell. Se rezemă nepăsătoare de spătarul canapelei din separeu și-și privi cu tristețe paharul de martini. Nu mi-a plăcut felul în care m-a privit detectivul ăla drăguț azi, când i-am dat declarația.

- Pot spune că nici mie nu mi-a zâmbit, comentă Grace. Sorbi din paharul ei cu vin alb. De fapt, dacă n-aș fi atât de optimistă, aș spune chiar că era în căutarea unei scuze ca să mă aresteze pentru uciderea lui Sprague.

Kristy Forsyth lăsă jos paharul. Avea ochii înlăcrimați.

- Nu-mi vine să cred că domnul Witherspoon nu mai e printre noi. Mă gândesc mereu că trebuie să fie vorba de o confuzie îngrozitoare și că mâine-dimineață o să intre cu pasul lui mare pe ușa biroului, așa cum face întotdeauna, și o să ne aducă briose calde și gogoși.

Respect pentru oameni și cărți

- Nu e nici o confuzie, zise Grace. L-am văzut cu ochii mei. Și, în plus, Nyla Witherspoon a identificat cadavrul tatălui ei. Eram încă la vilă, vorbind cu poliția, când a sosit acolo. Era cu adevărat îndurerată. Plângea. Tremura. Sincer, credeam că o să leșine.

Era trecut de ora cinci după-amiaza. Grace știa foarte bine că erau toate epuizate și încă uluite de cele întâmplate. Cei mai mulți oameni erau tulburați atunci când o persoană cunoscută era omorâtă. Ea și colegele ei de birou nu pierduseră doar un șef minunat, ci și locurile de muncă. Toate erau de părere că, din punct de vedere profesional, munca la Witherspoon Way fusese cel mai bun lucru care li se întâmplase vreodată. Uciderea lui Sprague le dăduse viața peste cap. După declarații, Millicent le sugerase să meargă să bea ceva. Fuseseră toate de acord, iar acum stăteau într-un separeu din localul lor preferat în care obișnuiau să iasă după ce terminau programul de lucru, o cafenea drăguță de lângă Pike Place Market.

Ziua se termina în aceeași notă în care începuse, cu ploaie și cu o atmosferă mohorâtă. Solstițiul de iarnă fusese cu câteva săptămâni în urmă. Se vedea că zilele deveneau din ce în ce mai lungi - locuitorii din Seattle erau fini observatori ai diferențelor de lumină de la o zi la alta -, dar amurgul făcea să pară că se aflau încă în luna decembrie. Millicent sorbi din martini și își miji ochii.

- Dacă aș fi detectiv, primul suspect de pe lista mea ar fi Nyla Witherspoon.

Ca manager financiar și contabilă lui Sprague, Millicent avea tendința să pună punctul pe i, indiferent de subiectul discuției. Era o roșcată voluptuoasă și plină de viață, căreia îi plăcea să bea martini și să agațe tipi prin baruri. Lucra pentru Sprague de aproape un an deja înainte ca Grace să se alăture echipei de la Witherspoon Way. Aparent, părea să le aibă pe toate: un farmec demn de o vedetă de cinema și o minte scriitoare. Și se foloșise de ambele attribute pentru a-și croi drumul în viață. Însă Millicent nu avea familie. Trecutul ei tulbure era un subiect despre care nu-i plăcea să vorbească. O singură dată povestise că plecase de acasă

la șaisprezece ani și că nu mai avea de gând să se întoarcă vreodată acolo. Era o supraviețuitoare. În ciuda faptului că sortii îi fuseseră potrivnici, reușise cu abilitate să aterizeze pe picioarele ei încălțate cu pantofi cu toc stiletto.

Kristy clipi și câteva lacrimi i se prelinseseră pe obraz.

- Nyla chiar are cel mai mult de câștigat de pe urma morții lui Sprague, nu-i așa? Dar e fiica lui, pentru numele lui Dumnezeu! Știm toate că a avut probleme cu el. Că nu avea o relație foarte bună. Și totuși... să-și omoare tatăl?!

Kristy era ultima venită în echipa Witherspoon. Se născuse și crescuse într-un orașel din Idaho, apoi se mutase în Seattle în căutarea aventurii și - după cum le explicase lui Grace și lui Millicent - ca să aibă de unde să-și aleagă un bărbat. Cu părul ei șaten, ochii blânzi și trăsăturile frumoase, era o femeie dulce și atrăgătoare pe care o simpatizau imediat toți clienții lui Witherspoon.

Spre deosebire de Millicent, Kristy era apropiată de familia ei. Deși le povestise colegelor sale că nu voia să se mărite cu vreun fermier, era clar că iubea cu adevărat viața și lumea simplă, ca la țară, pe care le lăsase în urmă. Întotdeauna le servea colegilor câte o povestire amuzantă despre cum fusese copilăria ei la fermă.

Grace și Millicent bănuiseră în secret că lui Sprague îi fusese milă de Kristy, care se lupta să reușească de una singură într-un oraș mare. Poate că, într-un fel, slujba pe care i-o oferise fusese un gest de mărinimie. Doar că, spre uimirea tuturor, Kristy dăduse repede dovadă de un talent extraordinar în felul în care organiza călătoriile și atrăgea clienții. Pe măsură ce seminariile Witherspoon Way începură să fie din ce în ce mai cerute, crescuse și volumul de muncă pe care îl presupunea coordonarea programului încărcat al lui Sprague. Afacerea crescuse atât de mult în ultima vreme, încât Sprague fusese pe punctul de-a angaja un asistent pentru Kristy.

Respect pentru oameni și cărți

- N-ar fi prima oară când un moștenitor încearcă să grăbească lucrurile, sublinie Millicent. În plus, noi știm că Nyla nu se înțelegea deloc cu Sprague. Se certau mereu. Iar relația lor s-a înrăutățit de când a apărut Domnul Perfect. Sprague nu-l plăcea, iar asta o irita și mai mult pe Nyla. Cred că era gata să facă aproape orice ca să pună mâna pe moștenire. Îl ura pe Sprague pentru că îi oferise numai o alocație.

- Păi ea e adult, nu copil, sublinie Grace.

- Dacă mă întrebați pe mine, cred că și-a dat seama că nu mai vrea să aștepte după bani, spuse Millicent. Mai înghiți câteva guri de martini, puse paharul pe masă și le fixă pe Grace și pe Kristy cu o privire sumbră. Cred că mai e ceva ce nu trebuie să uităm.

Kristy se încruntă.

- Ce anume?

Millicent scoase scobitoarea de plastic din băutură și mușcă din măslină.

- E adevărat că Nyla avea probleme cu tatăl ei, dar la fel de adevărat e că nu ne place prea mult nici pe noi trei. Am face bine să ne păzim spatele.

Kristy făcu ochii mari.

- Dumnezeule, tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

- O, da! confirmă Millicent.

Grace își ridică paharul și sorbi din băutură. Vinul începea să-i mai calmeze agitația care pusese stăpânire pe ea toată ziua, dar știa din experiență că efectele nu aveau să dureze la nesfârșit. Își spuse în sine ei să gândească pozitiv, dar presimțea că vechiul ei coșmar avea să o bântuie din nou la noapte. O privi cu atenție pe Millicent.

- Chiar crezi că Nyla este periculoasă?

Millicent ridică din umeri.

- Vreau să spun doar că ar fi o idee bună să fim atente o vreme. Nyla Witherspoon este o persoană labilă, credeți-mă! Între ea și Sprague exista o relație care nu poate fi numită altfel decât „de groază“, iar cireașa de pe tort a fost noul logodnic.

- Burke Marrick, aminti Kristy și se schimonosi. Cunoscut și drept Domnul Perfect.

- Știiți ce? interveni Millicent. Burke Marrick a fost cel mai mare coșmar al lui Sprague. Bătrânul era mereu îngrijorat că un bărbat arătos și bun de gură avea să apară și s-o farmece pe Nyla. De ce credeți că Sprague a insistat să-i plătească în continuare facturile și i-a dat o sumă fixă de bani? Încearca să o protejeze.

Kristy pufni nemulțumită.

- Din alocația Nylei ar putea trăi populația unei țări mici.

- Nu contează suma exactă. Millicent îndreptă scobitoarea cu măslină spre Kristy. Dacă mă pricep la ceva pe lumea asta, atunci mă pricep la bani, și știu prea bine cum se comportă oamenii când vine vorba de bani. Credeți-mă, nu există om căruia să-i prisosească! Nyla nu putea suporta gândul că partea cea mai mare a moștenirii sale era reținută într-un fond special, la care nu putea avea acces decât după moartea tatălui ei. Și am o bănuială că Domnul Perfect o împingea serios de la spate să pună mâna pe bani.

Atmosfera din jurul mesei deveni sumbră. Grace se gândea la faptul că fiecare din ele avusese de-a face cu firea capricioasă a fiicei lui Sprague. Nyla păruse dintotdeauna geloasă pe ele. Iar acum avea să-și primească moștenirea și să plece cu logodnicul ei cel fermecător. Dintr-un anumit punct de vedere, viața părea mai roz pentru Nyla. Și pentru Domnul Perfect.

- Îți dai seama ce spui, Millicent? rosti Grace după ce își dresе glasul. Dacă ai dreptate, înseamnă că și Burke Marrick este suspect.

Kristy puse repede paharul pe masă.

- Dacă Nyla și Burke au plănuisit împreună moartea lui Sprague?

Millicent ridică din umeri.

- Nu m-ar surprinde.

- Cred că ar trebui să încetăm cu teoriile conspirației, interveni Grace. Dacă vine vorba să facem o listă cu suspecti, avem nevoie de o ditamai foaia.

Kristy și Millicent își îndreptară privirile spre ea.

- Ce vrei să spui? întrebă Kristy. Sprague era un om foarte amabil. Foarte generos.

Respect pentru oameni și cărți

În ochii lui Millicent se văzu că înțelesese.

- Ai dreptate, Grace. După Nyla și Marrick, următorul nume de pe listă ar trebui să fie Larson Rayner.

- Știm toate că între Larson și Sprague nu prea mai exista energie pozitivă, explică Grace.

- Și îndepărtarea dintre doi parteneri de afaceri este un motiv suficient de bun.

- Adevărat, admise Kristy. Vă amintiți cum a dat buzna Larson în birou, luna trecută, și l-a acuzat pe Sprague că-i fură clienții?

- Invidia profesională și o doză mare de gelozie, ca să nu mai vorbim și de scăderea veniturilor, zâmbi Millicent. Ochii ei verzi străluceau. Motive puternice pentru a comite o crimă. Se uită la Grace. Mă întreb dacă Larson e conștient de faptul că afacerea lui Sprague a luat avânt acum un an și jumătate datorită ție.

Grace simți că roșește.

- Asta e exagerare cruntă! Am avut câteva idei și Sprague m-a lăsat să le pun în aplicare, atâta tot.

- Aiurea! izbucni Millicent râzând. Până să apari tu, Sprague Witherspoon era doar un alt vorbitor motivațional, într-un domeniu deja aglomerat. Tu ești cea care a propulsat afacerea în prim-plan.

- Millicent are dreptate, interveni Kristy. Dacă sărmanul Sprague Witherspoon n-ar fi fost omorât ieri-noapte, în următoarele luni ar fi devenit cel mai cunoscut guru în domeniul dezvoltării personale din țară, mulțumită ție.

- Witherspoon Way se descurca bine până să vii tu, continuă Millicent. Dar a început să câștige cu adevărat bine de-abia după ce a fost publicată cartea de bucate. Apoi blogul cu sfaturi zilnice a început să aibă un succes răsunător. În ultimele luni, Kristy nu mai prididea să se ocupe de confirmările pentru invitațiile la seminarii și conferințe. Nu-i așa, Kristy?

- Ba da, confirmă tânăra și zâmbi, amintindu-și de perioada aceea. Sprague era plecat în fiecare săptămână. Nu știu cum reușea. Dar nu se plângea niciodată când avea seminariile programate unul după celălalt.